

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.189/2023/29.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. október 18. és 2024. január 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt terheltl vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. március 31. napján kihirdetett 17.B.16/2022/69. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 7 (hét) év börtönbüntetésre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 55.631 (ötvenötezer-hatszázharmincegy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. március 31. napján kelt 17.B.16/2022/69. számú ítéletében terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében és a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b), c) és d) pontjai szerint minősülő személyi szabadság megsértése büntetében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 9 év szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és rendelkezett arról, hogy abból a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által

előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett a polgári jogi igényről, a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ügyész három munkanap fenntartását követően az ügydöntő határozatot tudomásul vette, míg a vádlott és védője a személyi szabadság megsértése büntett vonatkozásában felmentésért, valamint a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.251/2022/18. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a másodfokú felülbírálat a személyi szabadság megsértésének büntette tekintetében a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. A testi sértés büntette vonatkozásában a Be. 590. § (4) bekezdése alapján a felülbírálat csak a Be. 590. § (5) bekezdésében foglaltakra korlátozódik. Álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a személyi szabadság megsértésének büntettét érintően megalapozott tényállást állapított meg. A testi sértés büntette tekintetében a Be. 591. § (2) bekezdésének b) pontja alapján a megalapozottság nem vizsgálható. A bíróság indokolási kötelezettségének a kellő mértékben eleget tett, a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések a felülmérlegelés tilalmára tekintettel a fellebbviteli eljárásban eredményre nem vezethetnek. Megjegyezte, hogy a testi sértés bűncselekmény tekintetében az elsőfokú ítélet indokolása a Be. 562. § (3) bekezdésének megfelel. Rámutatott arra, hogy a megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett terhelt vádlott bűnösségére, a bűncselekmények minősítése törvényes. A személyi szabadság megsértésének aljas indokból való elkövetésére vonatkozó elsőbírői okfejtéssel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség egyetértett, ugyanakkor az e körben adott jogi indokolás kiegészítését tartotta szükségesnek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok kizárólag a közép mértéket meghaladó, szigorú büntetéssel érhetők el, ezért a büntetés lényeges enyhítésére a hiánytalanul feltárt és értékelt bűnösségi körülményekre figyelemmel törvényes alapot nem látott. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a jogi indokolás kiegészítése mellett – hagyja helyben azzal, hogy a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendelje beszámítani.

[4] A vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben előadta, hogy a személyi szabadság megsértésének büntette vonatkozásában a vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, állítása szerint a sértett bármikor elmehegett volna, az ingatlan elhagyása tekintetében semmiben nem korlátozta. E bűncselekmény vonatkozásában a védő azt kérte, hogy az ítéltábla a vádlott által elmondottakat fogadja el a tényállás alapjául és a személyi szabadság megsértése tekintetében terhelt vádlottat mentse fel. A büntetés kiszabása tekintetében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a megfelelő módon számba vett enyhítő körülményeket nem a megfelelő nyomatékkal értékelte. A védő álláspontja szerint nagyobb nyomatékkal értékelendő enyhítő körülményként a vádlott sajátos elmeműködése, továbbá szintén nagyobb nyomatékkal kell figyelembe venni a vádlott részbeni beismerő vallomását és azt, hogy igyekezett a sértettnek segítséget nyújtani, a negatív eredményt

elhárítani, utalva az 56. BK vélemény releváns részeire. Mindezekre figyelemmel másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[5] A vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezés irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. A büntetés enyhítése körében hangsúlyozta, hogy a vádlott első alkalommal áll bíróság előtt, cselekményét családi körben, féltékenységből követte el, 4 gyermek eltartásáról gondoskodott, erre figyelemmel indokolt vele szemben enyhébb büntetés kiszabása.

[6] A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta azzal, hogy nem zárta rá az ajtót a sértettre, bármikor el tudott volna menni. A sértett e tekintetben nem mond igazat, mint ahogyan azt a bíróságnak eljuttatott levelében le is írta. Volt élettársát befolyásolták, összezavarodott. Hivatkozott arra, hogy ötven éves elmúlt, büntetlen előéletű, káros szenvedélyektől mentes, a munkájának és a gyerekeinek élő ember, aki a testi sértést hirtelen felindulásból, féltékenységből követte el, amire a sértett alapot is adott. Minderre figyelemmel a büntetése enyhítését és a feltételes kedvezmény magadását kérte.

[7] A vádlott és a védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a személyi szabadság megsértése büntette tekintetében a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű, ugyanakkor a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény, a testi sértés büntette vonatkozásában a Be. 590. § (4) bekezdése alapján a felülbírálat csak a Be. 590. § (5) bekezdésében foglaltakra korlátozódik.

[8] Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét azzal, hogy a testi sértés büntette tekintetében a megalapozottság a Be. 591. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálható.

[9] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék mind az előkészítő ülés, mind tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádirat bíróságra érkezését követően a törvényes határidőben előkészítő ülést tűzött ki, majd a vádlott a bűnösséget tagadó nyilatkozatát követően tárgyalásra tért át. Mind a vádlottal, mind a tárgyaláson kihallgatott sértettel és tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A védekezéshez való jog nem sérült. Eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A Fővárosi Ítéltábla sem észlelt hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést.

[10] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást a személyi szabadság megsértése büntette tekintetében a vádlott tagadásával szemben mérlegelési jogkörében állapította meg.

A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A vádlott a tárgyaláson nem élt mentességi jogával, érdemi védekezése szerint nem zárta rá a sértettre a ház ajtaját, a telefonját sem vette el, bármikor ki tudott volna jutni az ingatlanból.

[11] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott tagadó vallomásával szemben a tényállást a tárgyaláson kihallgatott tanú1 sértett és tanú2 tanú tárgyaláson tett, tanú3 tanúnak a Be. 527. § (1) bekezdés b) pontja alapján ismertetett nyomozati vallomása, továbbá az ismertetett releváns okirati bizonyítékok – különösen az igazságügyi orvosszakértői vélemények, a sértett orvosi dokumentációja, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv és fényképmelléklet, valamint a rendőri jelentések – alapján állapította meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen járt el a törvényszék, amikor a sértett igazságügyi orvosszakértői véleményekkel, illetőleg a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv tartalmával, rendőri jelentésekkel megerősített vallomását fogadta el a tényállás alapjául. A sértett következetesen állította, hogy a vádlott bezárta a ház ajtaját, a kulcsot kivette és azt zsebre tette. Két napig be volt zárva, és a gyengesége miatt a házat el sem tudta volna hagyni. A mobiltelefonja is a vádlottnál volt, aki azt kikapcsolta.

[12] A sértett által előadottak szerinti bántalmazás módját, mértékét, a keletkezett sérüléseket az igazságügyi orvosszakértői vélemények mindenben alátámasztották, ahogy azt is, hogy a bántalmazás következtében jelentős vérvesztéséget és jelentős fájdalmat elszenvedő sértett a hirtelen leromlott fizikai állapota miatt nem volt képes helyváltoztatásra. Az általa előadottakat igazolták a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai is. Az orvosi dokumentáció alátámasztotta, hogy a bántalmazás megkezdésétől számítva harmadnap, a koraesti órákban jutott orvosi ellátáshoz a sértett, aki valótlannul azt állította, hogy sérüléseit két símaszkos okozta, aki kirabolta őt a vasútállomás közelében.

[13] A törvényszék ítélete [27]-[34] bekezdéseiben ismertette és értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Indokolási kötelezettségének eleget téve logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott több ponton életszerűtlen, következetlen, ellentmondásos védekezését fogadta el a tényállás alapjául, azt miért a következetes sértetti vallomásra alapította. Helyesen jutott arra a következtetésre, hogy tanú1 fizikai állapota következtében a vádlott rendelkezett az élettársa szabadsága fölött. A vádlott előadásával szemben helyesen érvelt azzal is az elsőfokú bíróság, hogy egy súlyosan bántalmazott nő a bántalmazást követően nyilván ki akar kerülni a bántalmazó uralma alól, illetve, hogy kétségkívül aggasztotta a vádlottat az, hogy milyen magyarázatot tud adni a sértett a sérülései eredetére. Kórházba ezért csak akkor engedte, amikor rávette hamis nyilatkozat (két símaszkos támadta meg) megtételére, mert akkor már az orvosi ellátása elkerülhetetlen volt. Minderre figyelemmel a törvényszék ítélete [8]-[26] bekezdéseiben marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[14] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] A védő és a vádlott eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, további bizonyítási indítványt nem tett, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehasonlítva értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett, ezért a személyi szabadság megsértésének büntette tekintetében a tényállást illetően a bizonyítékok újraértékelésére, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[17] A fellebbezéssel nem érintett testi sértés büntette tekintetében az elsőfokú ítélet indokolása a Be. 562. § (3) bekezdésének megfelelő.

[18] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és törvényesen minősítette a vádlott terhére rótt testi épség és emberi szabadság elleni bűncselekményeket. A vádlott azzal a magatartásával, hogy élettársát hosszabb időn keresztül bántalmazta: kézzel, illetve botoszerű tárggyal az arcán, bal felkarján, a bal combján közepes erővel megütötte, jobb combját megrúgta, egy kalapáccsal a bal vállára ütött, majd a meztelen, térdelő helyzetben lévő sértett kezét hátrakötözte, jobb lapockáját kalapáccsal kétszer közepes erővel megütötte, végül egy recés élű kenyérvágó késsel a sértett nemi szervét, jobb térdhajlatát megvágta, majd nagy lendülettel a kést a sértett szájától a jobb füle irányába rántotta, és bántalmazása következtében a sértett testszerte zúzott, vágott, repesztett sérüléseket, zúzódásokat, illetve a szájüregbe hatoló metszett sérülés következtében kialakult állapota folytán közvetlen életveszélyes sérülést szenvedett el, továbbá a jobb lapockatájéki zúzódással összefüggésben maradandó testi fogyatékosága keletkezett, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetettét.

Azzal a magatartásával pedig, hogy a házat bezárta és a mobiltelefont a sértettől elvette azért, hogy bántalmazása miatt ne tudjon orvoshoz fordulni, és így az általa megvalósított testi sértés miatti felelősségre vonást is elkerülhesse, ehelyett közel két napon keresztül lelki és a szokásos fájdalomérzetet meghaladó fizikai szenvedésnek tette ki őt, megvalósította a Btk.

194. § (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés b), c) és d) pontja szerint minősülő, aljas indokból, a sértett sanyargatásával és védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettét. A fellebbviteli bíróság – egyetértve a fellebbviteli főügyészség álláspontjával – azzal egészíti ki az ítélet [38] bekezdésében írt jogi indokolását, hogy miután a sértett súlyos bántalmazását követően személyi szabadságtól megfosztott állapotát a vádlott részben azért tartotta fenn, hogy a büntetőjogi felelősségre vonást elkerülje, ez a körülmény is megalapozza az aljas indokból való elkövetés, mint minősítő körülmény megállapítását.

[19] A vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése ugyanakkor alapos.

[20] A törvényszék ítélete [43] és [44] bekezdésében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket.

[21] A vádlott által megvalósított életveszélyt okozó testi sértés büntettét a törvény kettőtől nyolc évig, a minősített személyi szabadság megsértésének büntettét egytől ötévig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 81. § (2) bekezdésére és a Btk. 80. § (2) bekezdésére figyelemmel a büntetés kiszabásánál irányadó középérték 7 év. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az enyhítő körülmények – időmúlás, büntetlen előélet, megbánó magatartás, az enyhefokú gyengeelméjűség – nyomatékára tekintettel a 9 évben meghatározott szabadságvesztési tartam eltúlzott. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 7 év börtönbüntetésre enyhítette. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a vádlott esetében az így kiszabott szabadságvesztés és a Btk. 61-62. §-a alapján törvényesen, 9 évben meghatározott közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen a vádlott személyiségében és cselekményeiben rejlő társadalomra veszélyességhez, bűnössége fokához, továbbá az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához, így ezek együttesen szolgálják megfelelően a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[22] Ugyanakkor a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései – a büntetés végrehajtási fokozatára, a fogvatartásban töltött idő beszámítására, a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára, a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasítására és a bűnjelekre, továbbá a bűnügyi költségre vonatkozóan – törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú jogerős határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[24] A másodfokú bíróság a vádlottat mentesítette a másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjaként felmerült 55.631 forint bünygyi költség megfizetése alól a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

[25] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. január 24.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

s.k.	Dr. Mészáros László s.k.	Dr. Szabó Éva
	előadó	
bíró		bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 17.B.16/2022/69. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.189/2023/29. számú ítéletében írt változtatással 2024. január 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. január 24.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke